

Általános kihallgatás

Ferenc pápa katekézise: Jézus alázatos győzelme

Szent Péter tér
2014. április 16. (szerda)

Ma, a nagyhét közepén a liturgia egy szomorú jelenetet állít szemünk elé: Júdás árulásának történetéről van szó. Júdás elmegy a főtanács vezetőihez, hogy megállapodjon velük, mennyiért szolgáltatná ki nekik mesterét: „Mennyit adtok, ha kiszolgáltatom nektek?” Jézusnak abban a pillanatban ára van. Ez a drámai tett áll Krisztus szenvedéstörténetének kezdetén, olyan fájdalmas eseménysor kezdődik meg, amelyet ő a legteljesebb szabadsággal választ. Ő maga mondja világosan: „Én adom oda az életemet... Senki sem veszi el tőlem: magam adom oda: mert van rá hatalmam, hogy odaadjam, és van rá hatalmam, hogy vissza vegyem” (vö. Jn 10,17-18). Ezzel az árulással kezdődik Jézus megalázása, Jézus áruvá alacsonyítása. Mintha piacon lennének: ennek az embernek harminc dénár az ára... És ha már elkezdődött a megalázás és kifosztás útja, Jézus azt végig is járja.

Jézus a „kereszthalállal” éri el a teljes megaláztatást. Ez volt a legszörnyűbb halál, a rabszolgákat és a bűnözőket büntették kereszthalállal. Jézust prófétának tartották, de mégis mint bűnöző hal meg. Amikor a kínszenvedést vállaló Jézust nézzük, mintegy tükörben az emberiség szenvedéseit látjuk, és isteni választ találunk a rossz, a fájdalom és a halál misztériumára.

Milyen sokszor elborzadunk a bennünket körülvevő rossz és szenvedés láttán, és azt kérdezzük: „Isten miért engedi meg ezt?” Mély sebet ejt rajtunk, amikor szenvedést és halált látunk, különösen, ha ártatlanokról van szó. Amikor gyermekeket látunk szenvedni, a látvány szívünkbe hasít: ez a rossz misztériuma. Jézus azonban magára veszi mindezt a rosszat, mindezt a szenvedést. Ezen a héten mindnyájunknak jót tesz, ha szemléljük a megfeszített Jézust, ha megcsókoljuk a sebeit, ha megcsókoljuk a megfeszített Jézus sebeit. Ő magára vett minden emberi szenvedést, beleöltözött ebbe a szenvedésbe.

Mi azt várnánk, hogy Isten a maga mindenhatóságában egyfajta látványos isteni győzelmet arat majd az igazságtalanság, a rossz, a bűn és a szenvedés felett. Isten ezzel szemben egy alázatos győzelmet mutat nekünk, olyat, amely emberileg kudarcnak tűnik. Azt mondhatjuk, hogy Isten éppen a kudarcban diadalmaskodik. Isten Fia ugyanis bukott emberként jelenik meg a kereszten: szenved, elárulták, meggyalázták, végül meghal. Jézus azonban megengedi, hogy a rossz rávesse magát, ő magára veszi a rosszat, hogy legyőzze. Kínszenvedése nem véletlen; halála – az a halál – „meg volt írva”. Igazából nem találunk sok magyarázatot. Egy zavarba ejtő misztériummal állunk szemben, Isten nagy alá-

zatának misztériuma mutatkozik meg előttünk: „Isten ugyanis annyira szeretete a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte” (Jn 3,16). Ezen a héten sokszor gondoljuk Jézus fájdmára, és mondjuk magunknak: ezt értem tette! Még ha én lennék az egyetlen ember is a világon, ő megtette volna értem. Értem tette. Csókoljuk meg a feszületet, és mondjuk: értem tettet, köszönöm, Jézus, értem tettet.

Amikor úgy tűnik, hogy minden elveszett, amikor már senki sem marad, mert „megverik a pásztort, és szétszélednek a juhok” (Mt 26,31), akkor közbelép Isten feltámasztó hatalmával. Jézus feltámadása nem egy szép mese vidám vége, nem egy film happy endje, hanem az Atyaisten közbelépése, mégpedig ott, ahol elszállt az emberi remény. Amikor úgy tűnik, hogy minden elveszett, a fájdalom idején, amikor oly sokan le akarnak szállni a keresztről, ez a legközelebbi pillanat a feltámadáshoz. Az éjszaka közvetlen azelőtt lesz a legsötétebb, amikor már közeleg a hajnal, amikor kezd világosodni. A legsötétebb pillanatban közbelép Isten, és feltámaszt.

Jézus, aki úgy döntött, hogy végigjárja ezt az utat, arra hív, hogy kövessük őt a megaláztatás ezen útján. Amikor életünk bizonyos pontjain nem találunk kiutat nehézségeinkből, amikor a legsűrűbb sötétség szakad ránk, amikor elérkezik teljes megaláztatásunk és megfosztatásunk ideje, abban az órában, amikor megtapasztaljuk, hogy törekenyek és bűnösök vagyunk – nos, ez az a pillanat, amikor nem szabad takargatni kudarcunkat, hanem bizalommal meg kell nyílnunk az Istenbe vetett reményre, ahogyan Jézus is tette. Kedves testvéreim, ezen a héten vegyük kezünkbe a feszületet, és csókoljuk meg többször, sokszor, és mondogassuk: Köszönöm, Jézusom, köszönöm, Uram! Úgy legyen.

(Tózsér Endre SP fordítása)

© Libreria Editrice Vaticana, 2014.

© Tózsér Endre SP, 2014.

